13e JAARGANG CURAÇAO DEN 29n AUGUSTUS 1896. Nº 661

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels f. 0,50 voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, Nº 129.

E Courant aki ta sali tóer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un annucio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

AAN HARE MAJESTEIT

1880 — 1896

WILHELMINA

PRINSES VAN ORANJE-NASSAU

Door de gratie Gods Koningin der Nederlanden

Op haar 16n. Verjaardag 31 Augustus 1896.

Daar groeit in Neerlands hof, vol zoete Oranjegeuren,
Waar bloemen zonder tal heur kelk ten hemel beuren,
Een slanke lelieknop, gekoesterd door de zon,
Terwijl de teedre voet zich baadt in 't koel der bron.

Die lelieknop zijt gij, gevierde Koninginne,
Die ginds in Neerlands tuin de zon der moederminne
Geniet in vollen gloed en teedre wortlen schiet
In 't hart uws volks, waar steeds een bron van liefde vliet.

Nog hebt gij niet ontplooid uw ganschen schat van blankheid,
Nog hebt gij niet bereikt het toppunt uwer rankheid,
En toch, uw aanblik reeds vervult uw volk met vreugd
En doet aan 't harte goed der grijsheid en der jeugd.

Weer komt een jaar uw glans van maagdlijk schoon verhoogen,
En heel de Dietsche stam, bewondrend, opgetogen
Maakt zich ten feesttij op en drinkt uit 's vreugde's bron
Bij 't ruischen der muziek en 't buldren van 't kanon.

Zult ge ook op onze rots, uw zachte wortlen schieten?
Geen spa klieft hier den grond, geen heldre beekjes vlieten;
Hier zingt geen gouden veld van Ceres' overvloed,
Hier is geen koele lent', — slechts felle zonnegloed.

Maar is de bodem stug, — de harten zijn hier teeder.
Neen, 't gloeien van de zon drukt liefde niet ter neder;
Het geeft aan lied en bee den warmsten zuidergloed,
Die heel het juublend hart ontvonkt en vlammen doet.

Schiet diepe wortlen dan, o knopjen, in de harten
Van 't Curaçaosche volk, dat Neerland zelfs durft tarten,
Of 't meerder liefde voelt voor 't koninklijke kind,
Dat hier in ieder hart een koningszetel vindt.

o God, laat Gij uw dauw op Wilhelmina dalen,
Dan worden jaar op jaar nog rijker heure stralen,
En 't volk van Nederland, nu juichend om den knop,
Ziet weldra eerbiedvol ter blanke lelie op.

M. V. ZWIJSEN.
R. C. pr.

Curaçao, Augustus 1896.

Een man van beginsel.

Nog ruischt het machtige woord van Dr. Schaepman, den grooten Roomschen redenaar, ons in de ooren, het woord, dat hij sprak in de feestvergadering der Vincentius-vereeniging te 's Gravenhage, het woord, dat wij de vorige week onzen lezers hebben overgebracht. Hij schetste den H. Vincentius a Paulo, den onbekende, den man uit het volk, als den apostel der liefde, als den man, die steunende op de waarachtige liefde, op de liefde uit God, redding en heil bracht aan het diep gezonken Frankrijk.

En Vincentius is heengegaan, en om zijn lijkbaar stond het herleefde Frankrijk, als eerewacht en als getuigenis tevens, een getuigenis van de waarheid: de liefde vergaat nimmermeer. Laat nu Satan zijn heerschappij uitbreiden, laat nu ellende dagen aan iederen gezichteinder, meer nog, laat die ellende bezield zijn met een geest van verzet, van opstand tegen de dingen der eeuwigheid, geen nood: het volk is herboren, herdoopt door een man, die aan het beginsel der liefde getrouw, dat volk wist te sterken en te harden voor den strijd, die komen zou.

Voorzeker, wij zijn getuigen, neen, meer nog dan dat, wij zelven moeten kampen in dien strijd. Doch, volgens het woord van Dr. Schaepman: Procedamus in pace, in nomine Domini: in den naam des Heeren, gaan wij in vrede ten strijd. Cum pace, in vrede met God en met ons zelven; in vrede met allen, die nog eerbied hebben voor het gezag en erkennen, dat zij voor hoogere dingen geschapen zijn dan voor deze wereld: cum pace, den vrede biedende aan allen, die den vrede willen, den vrede, welken de wereld niet geven kan en dien Jezus Christus ons bracht.

Maar ook: in nomine Domini, in den naam van Hem, Die de waarheid is en de gerechtigheid en de liefde. Neen, wij ontkennen het niet, boven het Roomsche Curaçao wolken hangen, stormen dreigen, bergen rijzen, kloven scheiden, hitte van den dag en kille van den nacht wachten ons: in nomine Domini, strijders van Christus, wij gaan.

Wij gaan, doch wij kunnen niet gaan, indien wij niet met vaste hand het beginsel verdedigen, dat wij voorstaan, en daaraan niet getrouw blijven. Dat beginsel moet waar, moet heilig zijn, een beginsel met God tot grondslag en God tot einde. Wilt gij het beeld van een man met zulk een beginsel? De H. Vincentius drukte in zich uit de hemelsche, de onuitbluschbare liefde des Christendoms.

Een vader der armen was hij, een vertrooster van ongelukkigen en lijdenden, die zijn eigen vrijheid prijsgaf, om anderen de vrijheid te hergeven, die nimmer genoeg meende te hebben gedaan waar het gold te zegenen en te ondersteunen. Geheel zijn langjarig leven werd besteed in den dienst der armen. En terwijl de wereld zich bij voorkeur wendt tot de rijken en gelukkigen en streeft naar rijkdom en aanzien, om met minachting neer te zien op al wat behoeftig is, voelde deze koninklijke strijder voor de zaak Gods zich juist tot de lijdende menschheid aangetrokken, had hij de armoede, de ellende en de nederigheid lief, daar zij hem volop gelegenheid schonk de overmaat uit te storten van edele gedachten en edele gevoelens, welke als uit een onuitputbare bron aan zijn van liefde brandend hart ontwelden. Hij scheen een voorliefde te hebben voor wat lijdende, laag, ellendig en verstooten was, voor de galeislaven zelfs, omtrent wie de wereld vroeg, of het menschen waren. Menschen? Vincentius zou er weer van maken: Christenen, broeders van den eengeboren God.

Geen ellende was er, of Vincentius wilde haar lenigen. Hij trad als vader der menschheid op en scheen niewe werken van barmhartigheid te scheppen. Hij zocht geheel die wereld van ellende, die weent, kermt en vloekt, waar geen geduld meer is, maar haat. Die wereld hervormde hij door zijn barmhartigheid en liefde.

In Vincentius openbaarde zich wederom de groote waarheid, dat hoe geslepen de boosheid ook zij, de liefde veel machtiger is in hare vindingen: dat zij is sterker dan de dood. De geest van Vincentius is niet gestorven. Hij leeft voort en in onze negentiende eeuw heeft hij opnieuw vaste vormen aangenomen en de bewondering der wereld afgedwongen. Wat de vereenigingen van den H. Vincentius a Paulo in Europa zijn, wat zij hebben gewrocht, is bij niemand onbekend. Wie heeft hem niet gezien den majestueusen boom met zijne breede, de geheele wereld overschaduwende takken? Wie voelde zich niet aangenaam getroffen bij dien aanblik? En wie zal zelfs bij benadering kunnen zeggen, hoeveel ellende door de hand van Vincentianen is gelenigd, hoeveel scholen zij hebben gebouwd, in hoeveel gezinnen, waar heidensche zeden heerschten, regel en orde zijn hersteld?

Doch hierover mogen wij niet uitweiden. De geest van Vincentius is een geest van nederigheid. De daden van Vincentius vinden haar loon niet op deze aarde, maar in den hemel. Liefde en niets dan liefde laat hier de zachte hand gaan over de geestelijke en lichamelijke wonden der armen en zulk een liefde is wars van alle opspraak. Zij handelt in stilte, zij vermijdt alle ruchtbaarheid, zij schrijdt voort met nauw hoorbaren tred.

Wat dunkt u, lezer, is dat niet het beginsel der liefde doorgevoerd tot in zijn laatste consequentie? Staat Vincentius thans niet voor ons als de man, die werelden verwinnen kon, omdat hij den moed had uit te komen en te strijden voor het beginsel, dat hij liefhad en dat hij begreep?

In den strijd, dien wij strijden, zien wij op tot het voorbeeld, dat ons is getoond; onze maatschappij heeft behoefte aan mannen als Vincentius. Stellen wij waarheid tegenover leugen, werkelijkheid tegenover schijn. Hoog wordt er opgegeven van hervorming en beschaving, en onder dat machtwoord moet de godsdienst worden gesmaad en gehoond, zoo mogelijk, worden gebannen uit de maatschappij: toonen wij door onze heilige beginselen uit te drukken in woord en in daad, dat het een valsche beschaving is, die men ons biedt en dat alleen de godsdienst ons van het moderne heidendom redt en bevrijdt. Laten wij de ellende vervolgen onder de verschillende vormen, welke zij aanneemt: armoede, ondeugd, onwetendheid, en doen wij het goede zegevieren over het kwade, de waarheid over de dwaling, de orde over de wanorde, God over al zijne vijanden. Procedamus in pace, in nomine Domini.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

De Gouverneur is verhinderd Zondag 30 Augustus a. s. bezoeken af te wachten.

De Adjudant van den Gouverneur,
VAN WINGEN.

Bij Gouvernements beschikking dd. 27 dezer maand is:

1°. Aan den Heer G. W. F. Hellmund, Gouvernements-Secretaris en Ambtenaar van den Burgerlijken Stand alhier, een binnenlandsch verlof voor den tijd van één maand verleend.

2°. De Heer C. Statius Muller, Hoofdcommies ter Gouvernements-Secretarie, gedurende den verloftijd van den Heer Hellmund voormeld, belast met de functiën van Gouvernements-Secretaris en van Ambtenaar van den Burgerlijken Stand alhier.

Lyst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Pedro Aguirre Diaz, Arnold Gorsira, hoesial Martes, Francinet Pieterz, Barbara B. de Lopez, Manuel Ma. Fuenmayor.

Niet voor verzending vatbaar: Jean P. Barnié — Otrabanda.

Helaas, er blijkt toch niets bestendig onder de zon.

Ternauwernood zijn de laatste klanken der overschoone, zinrijke openingsrede van Concordia's Club weggestorven, of reeds heeft de Nemesis der discordia de eensgezinden verstrooid. Wat een zoo lang en schoon leven beloofde is in jeugdigen leeftijd ten grave gedaald.

Ook de Defensa-Club heeft haar locaal voor de strijdlustige Curaçaosche jeugd gesloten.

Naar wij vernemen heeft Jan Gerardo, de moordenaar van Rosa Flores, verleden Maandag door zelfmoord een einde aan zijn leven willen maken. Bij het "luchten" der gevangenen sprong hij van een der bastions met het doel zich den schedel te verpletteren. Hij slaagde echter niet in zijn misdadig opzet; met eene belangrijke wonde aan het hoofd werd hij opgenomen.

Met genoegen lazen wij in "El Estandarte", dat een zekere heer José Vanoni van ons gouvernement de vergunning gekregen heeft een soort van reinigingsdienst in onze stad op te richten. Tegen eene geringe vergoeding zou genoemde heer het op zich nemen van de huizen der ingezetenen het vuil te laten afhalen en het onmiddellijk in de zee te doen werpen.

Wij hopen dat er spoedig een begin van uitvoering aan deze nuttige onderneming zal gegeven worden, waardoor voorzeker de openbare gezondheid op vele plaatsen niet weinig zal worden gebaat.

NEDERLAND.

— De nederlandsche scherpschutters, die te Parijs mededingen in den schietwedstrijd in het kamp te Satory blijken daar een goed figuur te maken.

Reeds op den eersten dag behaalde de heer Wertheim uit Amsterdam op de verschillende banen de volgende prijzen: zilveren breloque, medaillon Jeanne d'Arc, bronzen medaillon en zilveren medaille.

Groot is ook het succes, door den

FEUILLETON.

¿Qué sería? ...

POR

EL P. LUIS COLOMA.

—

(*Continuación*).

III

Entré sin vacilar, y me detuve sorprendido en la puerta.... Porque no era la Rabina, aquella caricatura de literata que yo me había figurado, fea y negra hasta sudar tinta, como decía Luis XIV de Mademoiselle Scuderi, la escritora de su tiempo. Lejos de eso, conservaba aquella mujer los restos de una arrogante belleza, que aventajaba en mucho á la vaporosa de Delfina Gay, y no podía compararse con la vulgar presencia y los ajuanetados carrillos de Madame Sand, la otra tercera Gracia.

Estaba hundida en una gran poltrona de raso encarnado, junto á una chimenea en que ardía vivísimo fuego; y no obstante lo adelantado de la estación, y de hallarse envuelta en un antiguo chal de Cachemira, agitaban todo su cuerpo frecuentes escalofrios.

Al entrar yo en la pieza, púsose en pié con gran trabajo, y pude entonces admirar su majestuosa talla, que no había logrado encorvar el peso de setenta años.

Tenía el pelo blanco como la nieve, peinado *en bandeaux*, como decían las elegantes del año cuarenta: especie de cortinillas, que tocando las extremidades de las cejas, bajaban hasta cubrir del todo las orejas. La blancura nívea de sus canas, hacía resaltar su tez morena, cortada por dos cejas negras como el azabache, que prestaban al conjunto de su rostro, una expresión de enerjía, cercana ya á la fiereza.

— Siento haberlo molestado á usted, Padre; — me dijo.... Pero esa Mariana equivocó mi encargo, y le ha incomodado á usted en vez de avisar al Párroco.

Yo la escuchaba absorto: porque jamás había oido una voz más sonoramente dulce, más cadenciosa, ni tan agradable al oido: aquel acento en aquella mujer, hacia verosimil la antigua fabula de las Sirenas. Mi admiración no me impidió sin embargo comprender que con aquellas corteses frases, y aquellas frases, y aquellos dulces acentos, me decía bonitamente la señora Rabina, que estaba de más en su casa: respondila, pues, haciendo ademán de marcharme.

— En nada me há molestado usted señora; pero si ha sido una equivocación....

—¡Oh, nó, no! — exclamó ella vivamente. Quédese usted ¡se lo suplico!.. Para mi es igual; ¡quizá mejor.... Lo mismo podrá usted darme un consejo; resolverme una duda.....

Sentámonos entónces, y reinó un silencio embarazoso, como sucede de ordinario, antes de comenzar una conversación de suyo difícil. Yo lo rompí el primero, diciendo....

—Me dijo su doncella de usted, que esta mañana habían tenido un gran susto.

—¿Susto?—dijo ella.

Y fijó en mí una mirada de finjida extrañeza, como si aparentase no comprender el sentido de esta palabra. ¡Y sin embargo la pobre vieja estaba temblando!

—Susto, nó;—prosiguió al cabo lentamente. Sorprensa.... desengaño, sin duda.... Yo no la hubiera creido nunca.... Conocí mucho en Paris á Allan Kardec, y me hablaba siempre de estas cosas de espiritismo.... Pero yo me reía de sus embelecos.... Y sin embargo....

—¡Pues vamos ganando!—pensé yó al oirla. La visita del diablo la ha convertido de incrédula en espiritista.

Y cruzando los brazos debajo del manteo, me dispuse á escuchar pacientemente, hasta ver en lo que paraba aquello. Recogióse ella un momento, y prosiguió hablando de este modo:

—No sé si sabrá usted, que tuve la desgracia de perder hace seis meses á mi única hermana.... Mi pobre Concha....

Dije que sí con la cabeza.

—Era una mujer excelente, inofensiva; pero muy....

Me pareció que iba á decir *fanática*, y la miré fijamente á la cara.

— ...Devota, concluyó ella, y bastante corta de alcances.... En su testamento dejaba por heredero á un sobrino de su marido, y me nombraba á mí su albacea, dejando también á mi arbitrio el número de Misas que habían de celebrarse por su alma.

Aquí me pareció advertir que la Rabina se sonreía imperceptiblemente.

— Yo me cuidé muy poco de esto— prosiguió diciendo. Confieso que hice mal; porque aunque éramos de tan distintas opiniones, yo debí de respetar las suyas.... Comprendiéndolo así al cabo, escribí al Cura de la parroquia hace unos quince días, encargándole que dijese diariamente una Misa por mi difunta hermana hasta nuevo aviso.... Hoy me levanté temprano como de costumbre, y me puse á escribir de nuevo al Párroco, diciéndole que desde el día de hoy, cesasen las Misas.

Al llegar aquí, pareció conmoverse algo la Rabina, y como si tuviese calor, echó hacia atrás la rica cachemira en que se envolvía.

—Estaba escribiendo ahí, en esa pieza contigua, que es mi gabinete... Había terminado ya la carta.... muy corta... cuatro líneas; y faltaba sólo la firma... Fuí á ponerla: pero sentí entonces una impresión desagradable.... Una cosa rarisima.... Así como una especie de intuición de que no estaba sola.... que estaba allí mi hermana, detrás de mí, á mi derecha.... He oido que algunas personas sienten en la oscuridad terrores semejantes: me dominé por eso, y firmé la carta sin volver la cabeza.... No pude contenerme, sin embargo, y la volví en cuanto solté la pluma.... Y esto es lo atroz, Padre.... lo que quiero comprender, y no comprendo!

Y la Rabina echó el cuerpo hacia delante en la butaca, temblando como una azogada, para proseguir muy bajo, como si hasta el sonido de su voz le inspirase miedo.

(*Continuará*).

heer Sillem van Amsterdam behaald. Deze is tot heden aan het hoofd der mededingers voor den eereprijs bestaande uit een prachtig bronzen beeld, door den president der Republiek aangeboden, en een eeregeweer, aangeboden door den minister van oorlog.

De heer Sillem, die thans nummer één staat, heeft 58 punten op de 60 gemaakt.

— Het *Soer. Hbl.* oppert het denkbeeld om op 31 Augustus 1898, den datum waarop koningin Wilhelmina den nederlandschen troon zal bestijgen, Indië te doen vertegenwoordigen door een deputatie uit de inlandsche bevolking.

Wij Europeanen, zegt het blad, zijn hier gering in getal, een hulde enkel uitgaande van ons-zelven, zou geen nationaal karakter dragen. De inlandsche bevolking heeft hier de meerderheid, het eerebewijs, door haar en ons gebracht, moet haar cachet dragen. Dit zou het best kunnen geschieden door de zending van een deputatie uit het volk, een deputatie van vertegenwoordigers der hoofdrassen, van de hoofden tot de minderen. Van Java b. v. een regent, een wedono, een assistent-wedono, een volledig dorpsbestuur; van Makassar een regent, een glarang en eenige mindere hoofden; van de christen bevolking der Minahassa en van Ambon een eerste en een tweede hoofd met hun volgelingen; verder een chineesch hoofd, enz. Die deputatie brengt aan de Koningin de hulde van Indië over en vertegenwoordigt de geheele bevolking der koloniën op haar kroningsfeest.

— Bij de overhandiging zijner geloofsbrieven aan den minister van Buitenlandsche Zaken heeft de gezant van Venezuela gewezen op den toestand van rust, orde en stabiliteit, die in de Republiek onder het bestuur van Crespo heerschen zeer ten voordeele van de handelsbetrekking met Nederland en de west-indische oloniën.

BUITENLAND.

Rome. — Wijlen kardinaal Monaco la Valetta, die een aanzienlijk fortuin bezat, heeft tijdens zijn leven een groot gedeelte van zijn geld aan goede werken besteed. Te Velletri gaf hij 28.000 frs. voor de stichting van een nieuwe parochie, 102,000 frs. voor de oprichting van katholieke scholen, 15,000 frs. voor de religieuzen, belast met de zorg voor meisjesscholen, 10,000 frs. voor avondscholen, terwijl het seminarie van Velletri in de laatste jaren meer dan 58.000 frs. van hem ontving. Bovendien heeft hij op eigen kosten de kathedraal en verscheidene kerken van het bisdom laten restaureeren. Andere kerken werden door hem ruimschoots van meubelen en sieraden voorzien.

Te Rome zullen de armen nog lang den overleden kardinaal betreuren, want jegens de behoeftigen en de instellingen van liefdadigheid was zijn edelmoedigheid onuitputtelijk.

— De gezondheid van Leo XIII is uitmuntend; hij wandelt weer in zijn tuinen en heeft last gegeven, den toren van Leo IV voor zijn verblijf in gereedheid te brengen. Gedurende de zomermaanden werkt de H. Vader aan een encycliek, die in den loop van September zal verschijnen.

Waarschijnlijk wordt in October een consistorie gehouden voor de benoeming van nieuwe kardinalen; voornamelijk zal de Paus nieuwe kardinalen aanstellen in de orde der bisschoppen.

— Door Engelsche bewonderaars is aan Paus Leo een schrijfmachine ten geschenke gegeven. De schrijfmachine is een Remington no. 2 en prachtig bewerkt; zij is met zilver en paarlemoer ingelegd en draagt in email het wapenschild des Pausen.

— Een vreeselijke brand is Zaterdag-avond 25 Juli om halftien uitgebroken te Rome in de administratiegebouwen van de Adriatische Spoorwegen. Een enormé menigte was bijeengestroomd. De brand vernielde een groot deel der uitgestrekte gebouwen en heeft veel stoffelijke schade aangericht. Persoonlijke ongelukken zijn niet bekend. De koning en enkele ministers waren ter plaatse.

Italie. — Hoe staat het toch met de betrekkingen tusschen Italië en Abessinië? heeft menigeen zich in den laatstan tijd afgevraagd. Dezelfde vraag is ook in de Italiaansche Kamer tot de regeering gericht en men gaf tevens den wensch te kennen iets te vernemen omtrent de tweeduizend Italiaansche krijgsgevangenen. De minister van Oorlog antwoordde hierop, dat de regeering binnen enkele dagen indirect bericht verwachtte over den toestand dier gevangenen en de minister-president, markies Di Rudini, voegde hieraan toe, dat de regeering al het mogelijke gedaan heeft om tijding te verkrijgen van de gevangenen en hen te helpen, en ook om met Menelik onderhandelingen aan te knoopen over hun invrijheidstelling. De regeering denkt echter geen hardnekkigen strijd te voeren tot bevrijding der gevangenen; wél weet zij dat zij den Negus veel moeilijkheden in den weg kan leggen en zij zal diens buitengewoon aanmatigende eischen niet inwilligen. De regeering is niet onvoorwaardelijk afkeerig van het sluiten van een vredesverdrag, maar zij stelt niet te veel vertrouwen in de uitwerking van zulk een tractaat. De bevrijding der gevangenen kan geen reden zijn om dat tractaat te sluiten; slechts onder de voorwaarden die zij vroeger aan de Kamer heeft medegedeeld wil de regeering vrede sluiten, nooit onder vernederende voorwaarden.

Na den slag van Adoua is deze grootspraak wel wat gewaagd.

—Mgr. Vito Lego, kanunnik der kathedraal van Palermo, heeft een electrische kiesmachine uitgevonden, die te Rome is beproefd in tegenwoordigheid eener regeeringscommissie en zeer deugdelijk bevonden. De commissie zal het werktuig bij de Regeering aanbevelen.

De machine ziet er als volgt uit: Een bak vertoont uitwendig een aantal vakjes, waarop de namen der gestelde candidaten zich bevinden; voor hen die op andere of blanco willen stemmen, zijn bijzondere vakjes aangebracht. Men duwt op den naam, welks drager men wenscht gekozen te zien, en onmiddellijk klinkt een korte electrische belslag, die belet ongemerkt voor de tweede maal te stemmen, en tevens aanduidt, dat de volgende kiezer aan de beurt is. Na afloop der verkiezing wijst in elk vakje een cijferbord precies het getal malen aan, dat er gestemd is op den candidaat, wiens naam zich aan de buitenzijde bevindt.

De siciliaansche prelaat, die tevens een uitstekend electro-technicus is en reeds verscheiden uitvindingen op het gebied der electriciteit heeft gedaan, wordt dagelijks door journalisten, afgevaardigden en ambtenaren bezocht, die de kiesmachine komen bezichtigen.

— Een fransche dame, die met haar echtgenoot door Sicilië reisde, heeft in een bosch bij Terranova een boschwachter, dien zij voor een roover hield, met revolverschoten gedood, waarna zij door carabiniers gevangen werd genomen.

Frankrijk. — De bekende Fransche oud-minister Eugène Spuller is overleden. Hij was een geestverwant en warm vriend van Gambetta, aan wien hij, naar men verzekert, voor een groot deel zijn opkomst verschuldigd was. Toch had hij ook veel aan zich-zelf te danken, want het ontbrak hem niet aan talent. Ruim twee jaren geleden, baarde hij als minister onder Casimir Perier, die toen eerste minister was, groot opzien met zijn ijveren voor den *esprit nouveau*, daarmede bedoelende een geest van verzoening en religieuze verdraagzaamheid. Voor Leo XIII koesterde de overledene, hoewel vrijdenker en liberaal, zeer groote bewondering en hij aarzelde niet deze openlijk in het Parlement uit te spreken. Ook als schrijver maakte de heer Spuller naam. Hij gaf o. a. een levensschets uit van Lamennais, dien hij van zijn onkatholiek standpunt natuurlijk hoogelijk prees. Er komen overigens in dit werk belangrijke passages voor.

—Te Rijssel is onlangs een socialistisch werklieden-congres gehouden, waarbij o. a. de bekende Duitsche afgevaardigden Liebknecht, Singer en Fischer aanwezig waren. De aankomst dezer heeren gaf aanleiding tot ongeregeldheden, daar de anti-Duitsche geest zich geducht deed gelden. De socialisten hadden een biljet aangeplakt, waarin den Duitschers een hartelijk welkom werd toegeroepen, en o. a. in herinnering gebracht, dat Liebknecht in 1871 was gevangen gezet, omdat hij tegen de verminking van Frankrijk had geprotesteerd. Dit alles vermocht den chauvinistischen geest niet te dooden. Een groote menigte wachtte voor het station, gereed om bij de verschijning der vreemdelingen van hun afkeer jegens de Duitschers door woorden en daden blijken te geven. Toen echter de heeren van de vijandige stemming hoorden, besloten zij maar niet in den stoet te gaan, die daarop zonder hen vertrok. De menigte, niet wetende dat de Duitschers zich langs een omweg naar het stadhuis begaven, jouwde den stoet uit en deelde ook eenige vuistslagen rond. De socialisten verweerden zich en het resultaat was, dat de optocht in de grootst mogelijke wanorde op het stadhuis aankwam. De Duitsche gasten slopen door een achterdeur naar binnen.

Op het congres heette de Fransche socialistische afgevaardigde Jourde de Duitschers van harte welkom. Jourde zeide, dat het proletariaat van alle landen vast aaneengesloten is, en dat de regeerende klassen er niet meer in zullen slagen, het uit te zuigen.

Intusschen ging het buiten zeer rumoerig toe. In den omtrek van het gebouw, waar de congresleden vergaderden, had zich weder een groote menigte verzameld en in naburige koffiehuizen hadden enkele vechtpartijen plaats. De menigte jouwde en floot, toen de socialisten uit den schouwburg kwamen, zong de *Marseillaise* en juichte de Fransche vlag toe. De anti-socialisten begaven zich later naar de woningen van den burgemeester (eveneens een socialist) en van twee adjuncten, waar zij de ruiten inwierpen. Vele personen werden gewond en een groot aantal in hechtenis genomen.

Dat de ongeregeldheden zeer ernstig waren blijkt o. a. hieruit, dat een koffiehuis geheel werd vernield. De heer Boulanger, redacteur van de *Dépêche*, is ernstig gewond; zijn toestand wekt bezorgdheid.

De berichten over deze anti-Duitsche betoogingen zijn te Berlijn, als een zonderlinge ironie van het noodlot, met een zekere voldoening ontvangen. De *Vossische Ztg.* zegt er van: "De niet-socialistische bevolking van Rijssel, van sterke vaderlandslievende gevoelens vervuld, kan niet begrijpen dat er in den Duitschen Rijksdag Duitschers gevonden worden die niet Duitschgezind zijn." De *National-liberale Correspondenz* schrijft: "Singer en Liebknecht hebben het moeten beleven, dat hun haat tegen Duitschland miskend en de nederig afgebedelde gunst der Fransche werklieden hun geweigerd is geworden. Tevergeefs heeft Liebknecht de geschiedenis van het ontstaan van den Fransch-Duitschen oorlog vervalscht, keizer Wilhelm's nagedachtenis gehoond en Frankrijk's aanspraken op Elzas-Lotharingen erkend. De Fransche socialisten gelooven niet dat deze Duitschers gevoelens koesteren, die in hun eigen gemoed geen plaats kunnen vinden."

Zwitserland — Men schrijft uit Villeneuve aan de *Gazette de Lausanne*: Een ramp bijna even groot als die welke in 1888 plaats had, toen het reservoir van Souzier doorbrak, heeft Laroche geteisterd.

Den 21sten Juli om drie uur barstte een waterhoos los in de vallei van L'Eau froide, tusschen de Arvel en de Agittes. Het water werd eerst tegengehouden, maar tegen vier uur deed zich een gerommel hooren, daar het woeste water, door de aanhoudende zware regenbui vermeerderd, naar beneden kwam rollen. Een kwartier was genoeg om het lieve dorpje La Roche grootendeels te vernielen. Het dorp biedt een hartverscheurenden aanblik. Veel huizen zijn ingestort, de tuinen verwoest. Men herkent het plaatsje niet meer.

De wijngaarden zijn met twee à drie meter grint bedekt. Sommige huizen zijn tot aan de tweede verdieping in het zand begraven. Stallen met vee zijn verdwenen. Andere woningen staan bijna geheel onder water. Met moeite heeft men de inwoners gered. Eén man kwam bij dit onheil om het leven.

Het aantal medegesleepte boomen, de massa zand enz. zijn zoo groot, dat de rivier verstopt is. Men is te Villeneuve druk bezig een bank, die zich daar gevormd heeft, op te ruimen; de boomstammen en stukken van huizen worden door schuiten uit de rivier verwijderd.

De overstrooming is ontstaan doordat de massaas boomen en zand, die medegevoerd werden, tegen de brug boven het dorp bleven vastzitten en een dam vormden, waardoor het water een anderen loop moest zoeken.

Engeland. — Te Londen waren in het laatst van Juli de socialisten van heel de wereld bijeen. Van alle kanten en uit vele landen zijn afgevaardigden gezonden naar dat Congres.

De particuliere correspondent van het *Volksdagblad* te Londen schreef in het begin zijner eerste correspondentie het volgende, of liever hij ging zitten op den drievoet en profeteerde:

„Hier zal de Godin van den vrede haar olijftak zwaaien, als een schoon harmonieus voorspel tot dit menschverheffende Congres *in the very midst*, in het hartje van de stad van kennis en beschaving, kunst en weelde, grooten rijkdom en o zoo diepe armoede.

„Dit Congres zal den wereldvrede bevestigen en het werk voleindigen, dat de kerk niet heeft kunnen tot stand brengen".

Ziedaar de profetie!

En nu de werkelijkheid.

Den eersten dag, waarop de betooging voor den internationalen vrede in het Hydepark zou plaats hebben, was een regendag, en wel zoo geweldig, dat de betoogers werden weggespoeld. Daar was geen vrede in de lucht.

Den tweeden dag ontstond er zoo geweldig een tumult, dat de zitting moest verdaagd worden. Er werd gevochten dat het een lust was.

Daar was ook geen vrede op den grond.

Spanje. — De moeders van de naar Cuba vertrekkende spaansche soldaten hebben bij de Regeering protesten ingediend tegen het zenden van versterkingen. Men gelooft dat de vrouwen zijn opgestookt door de agenten der cubaansche opstandelingen. De minister van Binnenlandsche Zaken heeft den prefect van Saragossa instructies gegeven, om de machtiging te weigeren voor een te houden volksbetooging tegen de regeeringsbesluiten, volgens welke in September 45,000 man naar Cuba moeten vertrekken en nog 82,000 lotelingen worden opgeroepen.

Noorwegen. — De souvereinen van Duitschland en Zweden en Noorwegen hebben elkander in Noorwegen ontmoet.

Het jacht van koning Oscar van Zweden en Noorwegen wierp Donderdag het anker uit tegenover de *Hohenzollern*; de koning begaf zich onmiddellijk naar het keizerlijk jacht, waar hij door keizer Wilhelm ontvangen werd. De vorsten begroetten elkaar zeer hartelijk.

Aan boord van de *Hohenzollern* werd gemeenschappelijk het ontbijt genomen, waarbij de keizerlijke kapel een concert gaf.

Om kwart over tienen keerde koning Oscar naar zijn jacht terug, nadat hij een hartelijk afscheid van den keizer had genomen. Kort daarop zette de *Hohenzollern* haar reis voort naar Märaak.

Turkije. — De verwachting, dat met de benoeming van den nieuwen

christen gouverneur op Kreta de rust zou wederkeeren, is tot dusver niet verwezenlijkt. Bij Herakleion overviel een bende Turksche troepen verleden Maandag 15 Christenen, waaronder twee priesters en bracht hen allen om. De Christenen wreekten zich, door zes Mohamedanen te dooden. Natuurlijk is de toestand er aldus niet beter op geworden en volgens een bericht uit Korea moet hij in de laatste dagen zeer zijn verergerd. De Turken, die niet in de stad konden komen, bedrijven ongeregeldheden in den omtrek.

Opmerkelijk en niet zeer bemoedigend voor Turkije is de taal van twee gezaghebbende Russische organen, *Novoie Vremia* en de *Petersburgkia Wjedomosti*. Na gewag te hebben gemaakt van de gewelddadigheden, waaraan de Muzelmannen zich schuldig maakten, dringen beide dagbladen er op aan, dat de mogendheden tusschen beide zullen treden. Vooral de *Petersburgkia Wjedomosti* is zeer scherp in haar oordeel en schrijft o. a. :

"Veelzijdige politieke en economische belangen scheiden de Europeesche staten. Maar iets is er, dat hooger staat dan alle zelfzuchtige belangen en begeerten. Dat is die christelijke beschaving, die cultuur, welke het gescheurde samenbindt en oorlog in vrede doet verkeeren. Den volkeren van Europa is vóór alles de taak ten deel gevallen, de dragers, beschermers en verdedigers van deze beschaving en cultuur te zijn. Zij hebben den plicht en de bevoegdheid, paal en perk te stellen aan de teugelooze barbaarschheid, die weder gewaagd heeft het hoofd op te steken. Dezen plicht erkenden immers reeds de kruisvaarders! Al mogen de vormen en middelen, waarin deze erkentenis zich in het heldentijdperk der kruistochten in daden uitte, in onze nuchtere eeuw niet meer zijn van onzen tijd, de heilige taak, welke de kruisridders trachtten te vervullen, staat nog ons voor oogen, gebiedender dan destijds. Ontbreken ons werkelijk de krachten, zijn wij van alle middelen ontbloot, om deze taak ten volle ten einde te brengen ?"

Wat aan deze uittingen bijzondere beteekenis geeft, is, dat zij voorkomen in de Russische pers en afkomstig zijn van eene zijde, die met de regeering niet alleen maar met den Czaar zelf in nauwe aanraking is. De redacteur toch van de *Petersb. Wjed.* is vorst Uchtomsky, de bekende boezemvriend en vertrouweling van keizer Nicolaas II, en een correspondent van de *Frankf. Ztg.* zegt met stelligе zekerheid te weten, dat deze uittingen in de pers te danken zijn aan de persoonlijke bemoeiingen van den Czaar.

Afrika.—Het Engelschgezinde blad *the Critic* heeft een scherp artikel geschreven tegen de Hollanders, vooral tegen dr. Leyds, en wil dat de regeering de Hollanders uit haren dienst ontsla, om Afrikaanders daarvoor aan te stellen. Merkwaardigerwijze neemt een ander Engelschgezind blad, *the Standard and Diggers News*, de verdediging der Hollanders op zich.

Het blad wijt den haat tegen dr. Leyds aan het feit, dat hij „veel te bekwaam is voor de gemiddelde Kaapstadsche politici." Verder zegt dit blad: „De hooggeplaatste Hollandsche ambtenaren te Pretoria zijn, te zamen genomen, het knapste stel ambtenaren van geheel Zuid-Afrika. Neem de volgende zes — dr. Leyds, de heeren Van Boeschoten, Van Alphen, Van Trotsenburg, dr. Mansvelt en Middelbeeg—en ge zult geen andere zes menschen in eenigen anderen staat of kolonie van Zuid-Afrika vinden, om er tegenover te stellen.

„Allen zijn zij harde werkers, eerlijk, beschaafd en ontwikkeld, en hen uit te schelden als Engelschenhaters is enkel een bewijs van eerbied voor hun bekwaamheid. Waarom mag de Z. A. Republiek niet zulke menschen in haar dienst hebben? Welke zedelijke verplichting bestaat er, om minder bekwame personen uit de Kaapkolonie te gebruiken? In verschillende gevallen was de Kaapkolonie gedwongen om haar geleerde ambtenaren te importeeren uit Engeland en Schotland, ja zelfs uit Holland."

VERSCHEIDENHEDEN.

Zeldzame postzegels.

— Argentinië zou dezen zomer nieuwe postzegels, briefomslagen enz. uitgeven, en de Regeering benoemde een commissie, die het type ervan zou vaststellen. Deze commissie koos den Vrijheidskop tot model. Daar verschenen de nieuwe zegels en tot groote verbazing der commissie vertoonden ze niet den klassieken symbolischen kop, maar het portret van juffrouw Pereyra, uit Buenos-Ayres, gedekt met een Phrygische muts. Juffrouw Pereyra is de dochter van den machtigsten bankier van het land en tevens verloofde van dr. Carles, algemeen bestuurder der posterijen. Deze had zijn verloofde op die wijze willen huldigen. De Regeering zal evenwel de postzegels aan den omloop onttrekken.

Hulpvaardig.

— Iemand werd ten eten gevraagd bij een vriend, die niet al te best met zijn vrouw leefde. Nauwelijks was men aan tafel gegaan, of het echtpaar werd het over een kleinigheid oneens en de twist liep weldra zóó hoog, dat mijnheer een schotel van de tafel nam en aan stukken wierp. Mevrouw, buiten zich zelf van boosheid, nam daarop een stapel borden en wierp ze ook neer. Onze gast, in de grootste verlegenheid, greep de soepterrien en smeet die, met den vetten inhoud, eveneens op den grond.

Woedend kwam de gastheer daarop tot hem. „Wat beteekent dat?" vroeg hij. „Als ik met mijn vrouw ruzie heb, raakt u dat?"

„Och neen," antwoordde de man zeer laconiek. „Ik dacht dat we onder tafel dineerden en ik wilde een handie helpen om de gerechten op te doen."

ADVERTENTIEN.